

De bemanning

De storm was voorbij. De Wasmand Express stond weer stevig op de keukenvloer. Bear zette zijn hoed recht en schudde zijn natte vacht uit.

“Zo,” bromde hij. Dat was niks voor een kapitein van mijn formaat. Maar één ding is duidelijk: ik kan dit niet alleen.

“Wat bedoel je?” vroeg Oliver.

Hij wees met zijn houten lepel alsof het een commandostok was. “Een schip zonder bemanning is als een koekjestrommel zonder koekjes. leeg, treurig en vooral nutteloos.

Bear sprong uit de mand en paradeerde door de kamer. Hij keek rond alsof er overal kandidaten stonden te wachten.

“Luister, scheepsjongen. Een goede bemanning bestaat uit drie dingen.

1. Iemand die kan koken.
2. Iemand die kan zingen.
3. En iemand die dapper genoeg is om mijn sokken te wassen."

"Je bedoelt een slachtoffer," mompelde Oliver.

Plots draaide Bear zich om.

"Wie van jullie is dapper genoeg om piraat te worden? Laat me horen: **ARRR!**"

Hij luisterde, zijn oor geheven. "Hmm, dat klinkt goed. Maar niet stoer genoeg! Nog eens, harder: **ARRR!**"

Hij knikte tevreden. "Perfect. Jullie zijn aangenomen."

Hij wees naar een onzichtbaar kind in de hoek.

"Jij daar! Jij bent de kok. Zorg dat de koekjes altijd warm zijn.

Bear draaide zich naar een ander. “En jij bent de eerste stuurman. Je belangrijkste taak: mijn hoed dragen als ik slaap.”

Toen keek hij Oliver streng aan. “En jij, scheepsjongen ..”

“Ja?” vroeg Oliver wantrouwig.

“Jij bent verantwoordelijk voor..het schoonmaken van het dek.”

“Het dek?” Dat is gewoon de vloer!”

“Precies. Boenen, scheepsjongen, boenen!”

Bear sprong weer in de wasmand en zwaaide dramatisch met zijn lepel.

“Bemanning, luister goed! We zijn nu een echt piratenschip. En een echte bemanning heeft een strijdlied.

Na drie tellen: één, twee, drie..”

Begon hij vals te zingen:

” 🎵 Koekjes hier, koekjes daar, piraten klaar! 🎵

“Dat is geen strijdlied, dat is een snackbar jingle,” zuchtte Oliver.

Maar Bear zwaaide trots zijn poot. “Nee, dit is de roep van de zee. De vijanden zullen trillen!”

Plots klonk er een zacht gekras op de raam. Bear verstijfde. Zijn ene oog kneep zich samen.

“Kapitein Snorhaar .. fluisterde hij. “ Hij bespioneerde ons. Hij weet dat we sterker worden. Het wordt tijd om echt uit te varen.

Piratenkok Koeki

KOEKI KOK EN HET PEPERKOEKENSCHIP

Lang voordat Koeki Kok, een echte piratenkok werd, woonde hij op een krakend oud schip dat vastzat in de modderige haven van Kruimelbaai. Hij had geen kapitein, geen bemanning...alleen zijn trouwe SCHEEPSMAAT SOK-STORM, een klein, nerveus monstertje met een dweil in zijn ene hand en een knijper op zijn neus.

Elke dag stond Koeki achter zijn fornuis op dek. Hij bakte koekjes met boter, suiker en precies drie kruimels magie. Sok-Storm dweilde ondertussen mopperend het dek, want overal, echt overal, kwamen kruimels terecht.

“Als je nog één koekje laat kruimelen, dan dweil ik jou mee,” bromde Sok-Storm.

“Maar kruimels horen bij koekjes!” riep Koekie vrolijk.

Op een dag besloot Koekie iets bijzonders te doen. “Ik ga het beste koekje ooit bakken,” zei hij plechtig. “Zacht van binnen, knapperig van buiten en met mijn geheime kruidensaus.”

Terwijl Koekie druk bezig was, sloop Sok-storm de kombuis in. Hij keek. Naar het deeg. “Hmmm... beetje flauw,” mompelde hij. “Dit kan wel wat pit gebruiken.”

En toen... pakte hij de HELE PEPERMOLEN.

RATEL RATEL RATEL...

Het deeg veranderde in een vurige orkaan van peper.

Koekie merkte niets. Hij zong een vrolijk koekjeslied en bakte de peperkoeken goudbruin. Toen ze klaar waren, rook het schip alsof iemand een draak had uitgenodigd voor de thee.

“Proeven!” riep Koekie enthousiast.

Sok-Storm hapte als eerste. En meteen daarna blies hij als een water spuwende walvis. “HOOOO HEEETTT!”

Koekie keek verbaasd. Hij nam ook een hap...en zijn oogjes werden zo groot als rozijnen. “AAAAA!”

De koekjes waren zo pittig dat zelfs de zeemeeuwen boven het schip begonnen te niezen.

Koekie en Sok-Storm renden over het dek, hun tongen tintelend, terwijl kruimels achter hen aan vlogen.

Uiteindelijk rolden ze lachend in een ton met water om af te koelen.

“Volgende jaar,” hijgde Sok-Storm, “hou jij je bij bakken en ik bij dweilen.”

En vanaf die dag mochten er GEEN PEPERMOLENS meer in de buurt van het deeg komen.

Maar diep van binnen moest Koekie toegeven... het was een avontuur om nooit te vergeten.